

43. szám.
October 27-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

K i m o n d j a . . . ?

Ki mondja, hogy az őseknek
Nem vagyunk hű másai?
Égbekiáltón vétkeznek,
Ki ezt meri mondani.

Harczolunk, mint ők, vitézül,
Mert hisz vérünkben van ez;
Csakhogy dicsőséget mostan
Kard helyett a toll szerez.

Es e fegyver jobban gyilkol
S fájdalmasabb sebet üt;
Száz halált halt, a ki ennek
Vágása alá került.

Aztán a kit tlni kell, mi
Sem vagyunk ám nélküle...

Nem kell félni, hogy elnyel az
Unalomnak tengere.

Hát két pártra eloszolni
Mi utódok nem tudunk?
Egymásnak felfalásában
Hát mi nem buzgólkodunk?

Kár után okulni? ebben
Mi vagyunk csak mesterek,
S más házát foldozzuk, midőn
A magunké is csepeg.

Mégis csak nagy nemzet vagyunk,
Mi Árpád utódai . . .
Égbekiáltón vétkeznek,
Ki tagadni ezt meri.

Tormaházi Szatyr.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
Hat mi lesz azal a choleraan megreket
országgyűlisel?

Csak in joban tutam volna azt megcsinyal-
nyi, ha in tülem megkirdeztek volna. Kelete
volna mondanyi: gyűjön össze országgyűlis

mingyart, hanem követek tartsanak elib contu-
macziat. Ugy isz rigi jo gondolat magyarokat
contumaciroznyi. Hanem az let volna igy. Va-
lamenyi kipviselő, ki felgyün vidikrül, a mint
vamsoromponal szekerirül lehzuzatatik, azonal
megkirdeztek, hova valo? Ha mongya: Deb-

reczenbül, Komarombul; aj, az egisigtelen varmegye! marsch a vesztegintizetbe vele! A ki mongya: Tolnabul, Szebenbül; oho, az egisiges vidik, tesik csak batran besitalnyi. Gyanus vidikekrül valokat azutan elib megfüstölnyi tavalyi jól kiszarasztot 'kipviselői programokal, a mik igen jó füstöt szolgáltattak; azutan negyven napig, rekesztikben orvosi gondviselis alat tartogatnyi. Mingyart legelib izs megniznyi nyelveiket; a melyiken meglaczik, hogy kriminalis dictiora kiszül országgyülsen, aj! enek nagyon esunya nyelve van! egy porazio dower port neki! azutan megniznyi pulsusát; ha nagyon sebesen veri; gonosz symptoma: lazás előjelek! egy dozis kamfortinctura neki! Azutan kikirdeznnyi: van-e appetitus? mire van appetitus? Egy kis fris ministeriumra? Hohó! az nehiz eledel! Most dietat kel tartanyi minden embernek, hat mig maganak dietanak hogy ne kelene dietat tartanyi. Majd csak reconvalescens kap ilyen pecsenyit, anak izs csak nyakat, meg labat; adig semit mast, mint egy kis arpakasalevesben feleeresztet dicasteriumot. Ha valame-

lyik beszil 48-rul, húj! az mar fantaziroz! hirtelen mustarmagos cataplazmat gyomrara! A ki larmaz statusadosagok elene, frisen tizenkit pioczaval önkinytes kölcsönt vetetni viribül, a ki nagyon sok neki. Is pedig egyet izs adig ki nem eresztenyi contumaciabul, mig tökiletesen desinicialva ninesen; is elbocsatataskor mig ezzer megfüstölnyi chlor miszel, hogy veres szint elveszitsenek. Ha ram biztak volna, in igy cseleketem volna. De hat hiaba. Van illető firfiaknak elig jó gondolatjuk, csakhogy nem birnak azokat elig jól kibanyasznyi.

Hat ara mit mongya kedvezs barátom uram, hogy Pesti Naplo at akarja adnyi tigri-seknek vezetist? Mikor invitáltak benünket tyukal, kalacsal, akor Pesti Naplo elfogata, hogy vezeti benünket: mikor pedig fenyegetik benünket mogyoro fajaval, is kel majd szaladni, akor vezesen hat mas! De köszönök az ilyen generalisnak valo avandzsiroztatást.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Egy falusi esizmadia fecsegései.

I. A XV-ös albizottmány a magyar ügyekkel úgy bánt el, mint a pápa Victor Emanuellel, t. i. *excommuniálta* — kiközösítette.

II. A magyar parlamentalis kormányt azért nem akarják kinevezni, mert attól tartanak, hogy működését mindjárt egy pár — *lamentálással* kezdi meg.

III. Amerika, hogy magát Európával összeköthesse, egy hosszú sodrony után tudakozódik. Megvehetné a mi provisoriumunkat, mert annál hosszabb vonalat az egész világon sem talál.

IV. A beállandó hidegtől félve, most mindenki igyekszik virágait enyhős helyre vinni. Hát a *Vert bé-nákkal* mit fognak csinálni?

V. A hannoverai király, koronáját elveszítvén, beállott *kereskedőnek*. Egy valaki azt tanácsolta a hannoverai királynak, hogy hazáját a sárrétén, Tetétlenül találhatja fel.

VI. A szász király szeretne hazamenni, de attól fél, hogy otthon majd nagyon elporoszodik.

VII. *Beust* bárót azért nem teszik osztrák miniszternek, mert félnek a nevétől. A szász királynak még most is *fáj* volt ministere neve.

VIII. A magyar ruthének azért neheztelnek a nagyváradi görög püspökre, hogy mostanában nagyon sokat *makóztott*.

IX. A török császár nem bánna, ha még most is aludnának az Albániaiak, mert mióta felkeltek, nagyon nyugösök.

X. Most már nemcsak Magyarországnak, de Olasz- és Poroszországnak is van Királyhágója, csakhogy azt az olaszok Garibaldinak, a poroszok pedig Bismarknak nevezik.

XI. A napoleoni döntvények, melyekre Bismark előfizetést nyitott, — Poroszországon, új kiadásban nem soká kikerül sajtó alól. Mint gyűjtő, Victor Emanuel is kap egy tiszteletpéldányt. Nem tudom, Ausztria praenumerált-e e műre?

Batuchán.

Wird nicht angenommen.

Hajdanában, a régi jó táblabíró-világban, egy hirdt perlekedő asszonyság adós volt egy apácزازdának néhány ezer forinttal. Az apáczák beperelték, makacsságilag elmarasztaltatták, s hamarjában végrehajtást is eszközöltek ki ellene.

A másodalispán, egy jovialis öreg ur a pusztuló humoros fajtól, lett kiküldve a végrehajtás foganatosítására. Ismerte az asszonyság természetét, azért mindjárt karhatalmat is vitt magával, egy pár megyei hajdu képében. Valóban, az asszonyságot nemesi kuriája kapujában találták.

— Opponálok! — mondá, egy pálczát felemelve.

— El vagyunk rá készülve! — szólt az alispán, — azért egyenesen brachiummal jövének. Ne is tessék ellenszegülni, és skandalumot csinálni, hanem inkább kegyeskedjék valami alapot kijelölni.

— Alapot?! — kiáltott dühösen az aszonyság. — Alapot? Ha csak *magamat* nem jelölöm ki.

A hivatalos küldöttség elnevette magát. Az alispán tekintélye fenyegetve volt, ha csak élezzel ki nem vágja magát. De kivágta.

— Sajnálom — mondá — hogy az ajánlatot nem lehet elfogadnom, de *apácák számára* jöttünk foglalni. Mind más volna, ha a *barátok kolostora* volna a kreditor! . . .

. . . Az aszonyság kifizette a néhány ezer forintot, további executio nélkül!

Nagybátyám és szabója.

Van nekem egy nagybátyám, s annak egy szabója. Mindketten derék élczes emberek, s igen szeretik egymást.

— Te! — mondja egyszer nagybátyám, a véleménye szerint egy kissé borsos számlát vizsgálgatva, — ne nyúzd az embereket életlen bicskával, és ilyen erősen nyomva! Használj éles kést, és lassan, gyöngéden intézd a vágásokat, akkor az ember nem is veszi észre, míg így nagyon fáj neki, s kiugrik a kezéd közül.

— Akkor úgy teszek — felelt a szabó — mint az *egyszeri tót*, midőn a folyó partján kárászt tisztogatott, s kiugrott a kezéből a vízbe. Eldugom a kést, s azt mondom: „pogyszem kárász, nyemam kaparicskó!”

— De hisz megsütheted már akkor, ha vízbe esett!

Máskor nagybátyámnak a csomagolási költség ellen volt kifogása.

— Mi az ördögnek boszantasz te engem ilyen tételekkel: csomagolási költség — 50—60 kr.? Ezt én külön küldjem meg?

— Tessék elünni, hogy nincs rajta semmi hasznom. Megmondanám, ha volna. Nekem skatulyát kell vennem, gyertya, spárga, pecsétviasz fogy, a postadíj, s még öt krajczáros bélyeg is a teherlevélre! Egyébiránt nekem mindegy! tehetek úgy is, mint az *egyszeri ispán*.

— Hát az hogy tett?

— Az uraság ügyében utazott valahová, s utközben a szél elvitte a sapkáját. Visszatérve, redes számadást készített költségeiről, melyek közt ott volt a sapka is = 3 frt.

„Mi ez? — förmed rá az urasága. Hát én magát sapkával is tartsam? Hogy merészli ezt beírni a szám-

adásba? Vigye vissza mindjárt, s írjon nekem más számadást. A sapkát nem akarom benne látni.“ — Az ispán hazamegy, s csinál neki másik számadást, melyben a sapka nem volt kiírva. Az uraság kifizeti az összeget, s meglegedetten mondja: „No lássa ezt már szeretem, hogy a sapka nincs benne.“

„De benne van!“ veti ellen az ispán.

„Hogy hogy?“

„Nagyságod azt mondta, hogy nem akarja a sapkát a számadásban látni. No hát most nem látja, de azért benne van.“

Nagybátyám szívesen fizette ezután az 50—60 krnyi csomagolási díjat.

Porto-Rico.

Emlékvirágok.

I.

Te voltál az én oltárom,
Göndör hajú szép leány,
S én voltam, a ki előtted
Szívemet feláldozám.

Te voltál, ki meghallgatád
Lantom zengeményeit,
S én voltam, ki csókjaimmal
Ostromlám kis ajkaid.

Te voltál, ki tönkre tetted
Kis kacsóddal képemet,
S végre hejh! az is én voltam,
Kit apád elkergetett.

II.

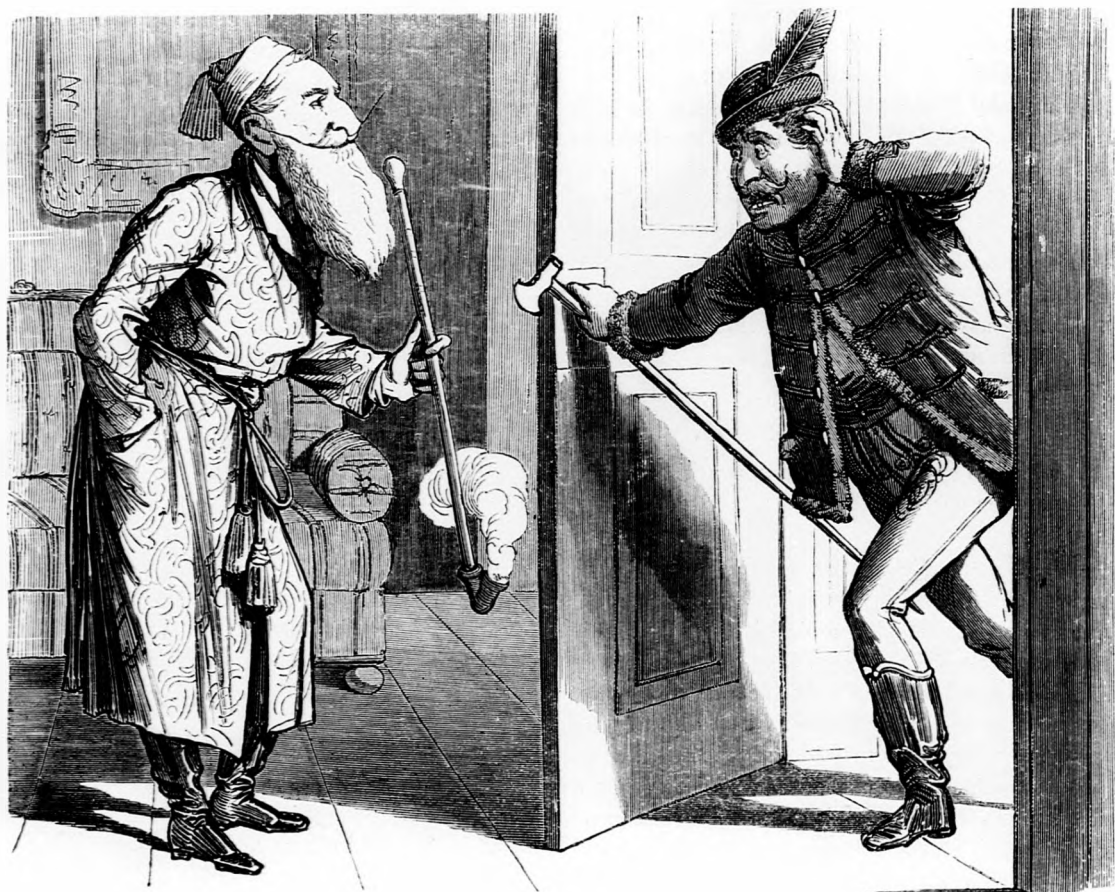
Nem láttam én soha szebbet,
Soha jobbat, mint te voltál,
Százszor kedvesebb, ezerszer
Bájosabb az angyaloknál.

Bucsút járnai mentem hozzád
Minden héten, drága lélek,
S te megenyhítéd kínait
Ifjad gyomra és szívének.

Megenyhítéd . . . hajh! mért vagyok
Most ez édenből kizárva?!
Mért mentél oly hamar férjhez
Laczikonyhák királynéja?

Tormaházi Szatyr.

A cholera és az országgyűlés.

Mindenváró Ádám. Jajajaj, jaj! Ajajajáj!
Tullérossy Zebulon. No micsoda sok ajajaj-
aj? Mi baja?

M. Á. Jaj, a cholera!

T. Z. Choleraja van barátom uramnak?

M. Á. Nekem nincs, hál' istennek, hanem
az a bajom, hogy míg a cholera van, addig
nincs országgyűlés.

T. Z. No majd mingyart megkuraljunk
neki.

A pasazsir.

Freskó.

Kisasszony napja. A liliovölgyi pusztá jelenleg rettentő hűhó, lakoma, dinomdánom és lótásfutás színhelye. Ha kérdené valaki, hogy e végtelen rónatáj, ez egyszerű vidék, e csendes tanya, miért van magából mintegy kiforgatva? . . . azt felelném rá: hogy a házigazda születése napját ünnepli.

Ez ó ázsiai zamatu ünnepély családias becsét a természet őszi költészete is érezni látszik, mert méla-

bús pompájával oltári szentséggé büvölé a lakomai szertartást.

A pusztavidék hervadozó rónáját bádgyadt nap-sugárok aranyozzák. A hullongó falevelek mosolygó halálra intenek, s a lég urának meleg éghajlatra való vándorlása meghatólag szól a magyar szívhez, mely e madárvándorlathoz száműzött honfitársai emlékét, s keserveit kapcsolja.

Karvay Turtul, liliovölgyi házigazda, egyike volt a vidék legtiszteltebb s legeszélyesb földbirtokosa-

A cholera és az országgyűlés.

Doktor Tallérossy Zebulon. No, no, no; tisztelt haz, csak tesik szípen fekvé maradnyi, különben nem lesz belőlünk „tisztelt haz.“ Azutan orankint 15 csepet ebül az elixirből, etül tudom, úgy fognak izadni a „tisztelt képviselők,“ hogy nem lesz szükségük melegített figlakra.

inak. Izlés, szorgalom és takarékoság által ösileg szerzett, hanem ösileg el is hanyagolt pusztai birtokát tökéletes alföldi paradicsommá varázsolta. Szántóföldjei fákkal voltak szegélyezve; a kaszálókra zsilipes csatorna vezetett; a lábas jószágnak hőség, vagy zivatar esetében hús erdőcske nyújtott enyhelyet. Birkanyáját, tulkait, évente nemesbité. Gazdasági épületei ragyogtak a tisztaságtól. Lárma nélkül kormányzott. Cselédei szerették, háznépe bálványozta, mert bár szigorú, de igazságos ember volt, és mindenkinek megadta a magáét

Nejében tősgyökeres magyar matrónával ajándékozta meg őt az ég, a ki helyét mind a kamrában, mind a pamlagon méltólag foglalá el.

Szóval Liliomvölgy bámulat- és utánzásra méltó mintagazdaság, családi körzete pedig szemén szedett földi menyország volt.

Karvay Turtul ember volt ugyan a talpán, az az: jó hazafi, nagy gazda, szívélyes emberbarát és páratlan családapa; hanem nekie is megvolt saját familiai bogara, mint van édes mindnyájunknak, . . . a mi abból állott,

hogy tizenkét gyermekét a hónapok neveire keresztelteté.

Déli tizenkét óra. A vendégek gyülekeztek.

Nagy Hortobágy felől csengőbongó harmónia szállongott a fülekhez.

„Mernék fogadni, hogy arról az érmellék felől Barna Bandi érkezik azon a muzsikális czugon“ — jegyzé meg Olajfy Tógyer, Turtul bácsi pusztai szomszédja, oly hatalmas füstfölgöget bodorítva öblös csibukjából, mely odaüllett volna a hold alá villám-magazinúl. A prüszkölő fogat már csak egy puskalövésnyire volt. A levegőt tánczoltató csengésbongás akármelyik falusi harangozásnak megjárta volna. Az uti porfélével púde-rezett egyéniség csakugyan Barna Bandi volt. A sujtás, sallang, pityke, s többféle betyár cziczomákkal kite-remtettézett quodlibet fogat, darutollas pörge kalap, s arasznyira himzett lobogós ing: elárulták délczeg gazdájukat.

„Hát az a repülő valami valjon mi lehet Kardszág felől?... tán csak nem a kún várost jártatják lóháton“ — viccelgetett a Tóhegyi kasznár, a mint egy távolban döbbörgő alkotmányt megpillantott.

„Aligha Tulipayné asszonyomék nem érkeznek azon a rettenetes izén“ — felelé a teleskópon leskelődő óháti kasznár.

Az exurbéri földköstoló eltalálta a dolgot. Rövid idő mulva egy mérhetlen öblü quondám violaszin bár-

kából a terepélyes Tulipayné szállott alá három gyönyörű leányával.

A távolról érkezett hölgyek toilett reparációval foglalkoztak, míg a férfi halandóság a széles tornáczon papramorgóztatott.

Hat darab czigány a latere finczoltatta a brügó-félét, aggódva pislogva azon bánatos alkalom elé, hogy hát ha fuvallati buzgóságában meg talál repedni a klarinétes pofája?

„Nini papa, amott az ürgedomb felől látsz-e valami füstfélé? —“ kérdezé apjától az apró Deczember, Karvay legkisebb fiacskája.

„Látok fiacskám. A kukoriczacsoz alkalmasint szalonját pirít.“

„Dejszen nem csöz az, hanem Hajrá Miska bácsi, a ki agarászva közelget.“

A kis Deczembernek jügaza volt. Nehány percz

alatt tajtékozó zömök paripán, hetyke ifju érkezett Karvayékhoz.

„Jó napot bátya!... egyuttal nem is jöttem üres kézzel.“

„Servus öcsém. Szállj le arról a tátosról, és locsold le a torkodat ezzel a vén szilvóriummal.“

Hajrá Miska le is toppant; kedvencz lova nyakát megveregeté, és az öreg folyadékából duplán kivette a porciót.

„Ejnye futtom a lelke... rég nem akadtam így meg a gyerekek uraival.“

„Hogy hogy sógor?“ — tudakozá a derzsi kasznár.

„Nézze csak sógor ezt a furfangos állatot; vöröshasu homoki nyúl.“

„Sokszor hallám a kocséri vadászoktól, hogy az eféle 8 lábú nyúl autentikálja az eminens agarakat“ — jegyzé meg egy pöfökölő rektor.

„Meg nem foghatom, hogy Pergő koma miért ké-sik ily soká?.. hisz máskor ő érkezik leghamarább“ — mondá Karvay nejeének.

„Már pedig addig én nem tállatatok“ — sugá fér-jéhez a házi asszony.

„Jól teszed Erzsím; oly derék házi barát, mint Pergő koma, mindig kiváló figyelmet érdemel.“

Karvay alig ejté ki az utolsó szót, midőn a ház előtt megzörrenő bricskából Pergő koma pattan alá, egy négy tagba szakadt, hanem jelenleg kimerültnék látszó egyéniséget vonszolva maga után.

„Bocsáss meg koma, hogy kissé elkéstem. Tudhatod, hogy a várakoztatás nem kenyerem. Hagyjuk ezt a sovány kosztot a fertálmágnásoknak.“

„Tán valami baja volt Pista bátyámnak?“ — kérde-zé Aktay prókátor.

„Nekem nem volt, hanem ezzel a Dani fráterrel akadtam meg. A boldogtalan tele tömte magát früstök-re lépes mézzel, és vörös bort nyakalt rá; kapott is a fráter oly goromba gyomorgörcsöt, hogy kinjában három párnát tollastól megevett. Ezért késtem.“

„Csakhogy itt vagy. Ha tán valaki nem ismerné, bemutatom a nemes társaságnak Vándor Dani országos pasaszírt.“

„Van szerencsénk“ — ujongának egyhangulag a vendégek.

A pasaszír hajlongott jobbra, balra, mint valami gulya kútgém.

„Héj de nem is adnám az én fecske agaramat egy vármegeyéért“ mondá dicsekedve Hajrá Miska, kedves ebét simogatva.

„Hát ha egy falut igérenének érte“ — jegyzé meg Vizsla Pali, puskavadász.

„A már más“ — válaszolá a nyulak ostroma.

* * *

A vendégek innen-onnan az ebédlőbe menekültek, hosszú nagyokat kortyogva az elkésett ebéd elé.

„Uraim s hölgyeim! tessék letelepedni. Aztán tarkázni kell a kompániát, mint gavallér emberekhez illik. Hé Fénymázy öcsém, ezennel téged deputállak asztal rendezőül. Te az ily tábla symetriáknak különben is nagy mestere vagy.“

„Értem a többit, kedves Turtul bátya.“

„Pergő koma, neked feleségem mellett van a helyed. Drabanti Kokárda kisasszony méltó szomszédjá ul pedig a nemzet pasaszírdát utalványozom.“

„Brávó, helyes“ — hangzék minden oldalról.

Drabanti Kokárda byografiájából illőnek tartom megemliteni, hogy a reá pazarolt szépségi mostoha-ságot tükepezéssel ellensúlyozá, az az : árva volt, és gazdag. *Ölnyi természetén jelenleg világos kék atlacz öltöny suhog, nyakát óriás arany láncz köríti; fején bokkréták virítanak*, ujjai pedig körme hegyéig villognak a gyűrűk halmazától.

Dani pasaszírhoz ép' eféle ragyogó szomszéd pá-szolt.

A hetedhét országra szóló magyar ebéd ciente csendesen folydogált; nem hallatszott egyéb lárma, mint az ambitusi cigányság klarinét rikoltása, és a kánál s villa szerszámok csörömpölése. A kedély és torok hatalom azonban rövid időn jogaiba lépett, s lön disputa és kárcsinálás in flóribus.

„Sandaliton csak sógorom a pasaszírra, s látni fogja azon csodás bűvészetet, hogy mily logikai egymásutánnal tömködi magába a rózsaszín fánkot. Már a 32-iket habsolja.“

„Hátha azt a gurman eseményt észlelte volna ön, drága sógor, hogy a kecsege asszétlit miként dézmalta ez az országos pasaszír.“

„No ezen extra falánk scéna beillik sáskapusz-tításnak.“

„Én a mondó vagyok, hogy Rothschild (a ki nem eszik egyebet szunyogfülnél) megadna a pasaszír gyom-ráért negyven millió német forintot.“

„Tán jó volna ezt a cambiumot proponálni“ — suttogá egyik szomszéd a másiknak.

„Uram, uram, Pergő Mihály uram, szólok az ur-nak!“ — kezdi a toasztok sorát Mísey Gergely esperes.

„Hallom a szép szót.“

„A mai szent nap többszörös érdekü. Először kis-asszony n. napja, másodsor a hős Zrinyi Miklós bátor halála jel képzője; harmadsor szives házígazdánk szü-letési évfordulata. Rövid áldomásomban mind a három eszmét összefoglalom. Ohajtom, hogy isten e nemzet-nek adjon minél több jeles hölgyet, kikből gondos anyák, hű nők és lelkes honleányok fejlődjenek, mert a világ első hatalma: a nőhatalom. Zrinyi hős halála teremjen honfui erényt a hálás utókornál; házígazdánk születése ünnepepedig okuljon és lelkesüljön az életrevaló nemzedék, hogy miként lehet és kell füg-getlen s vagyonos polgárrá emelni az embernek ön-magát.“

(Folyt. követk.)

Bernát Gazsi.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ott vagyunk, a hol voltunk ;
— ott leszünk, a hol vagyunk ; — és még sem
— leszünk ott, a hol voltunk.

— — Hallod-e, az ujságban írják, hogy Ung vármegyében egy szakállas farkas az anyák karjairól ragadta el a gyerekeket. (A bizony meglehet, nem lehetetlen, magam is ismerek egynehány Farkast, a kinek szakálla van, ámbár azok inkább ott hagyják az anyák nyakán a gyerekeket.) Aztán egy vadásztársaság kiment ellene, meglötte, s akkor látták, hogy a szakállas farkas egy hiéna volt. (Az is meglehet, nem lehetetlen; bizonyosan valami muszka menaszérista eresztette el, hogy keblezzen be egy pár magyarországi oroszt.) Azután ugyanazon vadásztársaság még egy medvét is lött, annak meg egy emberi gyerek medvefia volt. (No hiszen az is meglehet. Az ember nem tudhatja, honnan ered és hova tér megint vissza?) Azután ugyanazon vadásztársaság 1500 forintot adott össze hiutelen az inségesek számára. (De már, hallja kend, azt még csak hittem, a hogy hittem, a mit eddig beszélt, de hogy egy vadásztársaság 1500 forintot adjon össze most Magyarországon, ennél vakmerőbb vadászkaland Báró De-manx-ban sem fordul elő.)

— — (A bécsi lapok *felvilágosodott absolutismus*-sal kecsegtetnek bennünket, vajjon mi lehet az?) Tudod, a sötét absolutismus az, mikor az embernek a bőrére vernek kancsukával, a *felvilágosodott absolutismus* azonban csak elébb lehuza a bőrt.

— — Panaszt tettek a városnál, hogy a Milimárik a tejet nagyon hamisítva árulják.

A böles tanács rögtön tej-vizsgáló commissiót küldött ki a hamisítás kiderítésére.

A commissió mindjárt az első Milimári nagymenyiségű tejét vizsgálat alá vevén, úgy találta, hogy 80 iteze tejben csak 20 iteze *tej* van, a többi *keményítős víz*.

Mielőtt az ítéletet kimondták volna, a vádlottnak el kellett bűnét ismernie.

„Elismeri-e kend — szólt a bíró — hogy hamisított tejet árult?”

„El“ — válaszolá a Milimári.

„Elismeri-e, hogy a kend által árult folyadék csak negyedrésze volt tej?”

„Nem, — menté magát a vádlott, — mert négy forint áru tejbe csak két garas áru keményítős vizet tettem; már pedig két garas nem háromnegyed része négy forintnak.“

A bíróság a mentséget helyesnek találta, a vádlottól bocsánatot kért, a commissió pedig szörnyű orrot kapott.

— — Világtörténeti furcsaság.

A mihez hasonló még nem történt, hogy tudniillik a haditörvényszék elé állított Persano tengernagy, győztes ellenfelét, Tegethoffot híjja fel a vallatás alkalmával, mint kimentő tanút, a mi azután ilyen scenára fog alkalmat adni a bíró és a tanú között:

Bíró. Kegyed volt azon derék becsületes ember, a ki ezerkétszáz katonánkat egy pár hajónkkal együtt a tengerbe fullasztotta?

Tanú. Igenis, én voltam olyan kegyes.

Bíró. Hogyan viselte magát ez alkalommal a vádlott?

Tanú. Olyan jól, a hogy csak *nekem* kívánni lehetett.

Bíró. Hát kegyedben tett-e nagy kárt a vádlott?

Tanú. Köszönöm kérdését. Egészen jól érzem magamat.

Bíró. Köszönjük a szives szolgálatot, tisztelt emberölő ur.

Tanú. Szivesen, máskor is.

(Ez lesz aztán az első eset, a hol a kárttevő helyett a kárvallottat ítéli el a bíró.)

Isztrikuez és Nasszalmiceszku.

I. De már az mégis csak czudarság a bécsiektől és prágaiaktól, hogy a jezsuitákat ki akarják kergetni a városaikból.

N. Az igaz, hogy nagy czudarság, mikor azok olyan derék emberek.

I. Nem csak azért czudarság, hogy olyan derék emberek; hanem azért czudarság, hogy ha mindenünnen elkergetik őket, utoljára mi hozzánk fognak jönni.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása : Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : *Jankó.* — Metszi : *Polák.*